

Р Е Ш Е Н И Е

№ 57

гр.София, 19 април 2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети февруари две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

ХРИСТИНА МИХОВА

при участието на секретаря Мира Недева и прокурора от ВКП МИХАЙЛОВА изслуша докладваното от съдия Христина Михова наказателно дело № 161 / 2017 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство пред ВКС е образувано по жалба на защитника на подсъдимата В. Я. – М. срещу въззивно решение № 42, постановено на 10.01.2017 год. по ВНОХД № 50/2016 г., по описа на Софийски апелативен съд, НО, 6-ти състав. В жалбата се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1, т. 2 и т. 3 от НПК. Твърди се, че предходните съдебни инстанции са използвали вероятности, при формиране на изводите си за осъществяване на деянието от субективна страна, като при изграждане на вътрешното убеждение на съда не са били обсъдени всички значими за правилното решаване на делото факти и обстоятелства, подробно посочени в жалбата и не било отговорено на направените в тази насока възражения от защитата. Това довело до неправилно приложение на закона, като въпреки липсата на субективна съставомерност на деянието, подсъдимата била призната за виновна. Отправя се упрек към въззивния

съдебен състав и затова, че неправилно е наложил на подсъдимата наказание глоба, като разширително е тълкувал разпоредбата на чл. 337, ал.2, т.1 от НПК, с оглед визираните в нея правомощия на контролно-решаващата въззивна инстанция. С налагането на кумулативно предвиденото наказание за пръв път от въззивната инстанция, се стеснявала възможността на защитата за инстанционен контрол, а и това следвало да стане с присъда, а не с решение. В жалбата се твърди и че въззивният съд не е изложил мотиви относно индивидуализацията на наказанието „глоба“ по отношение на неговия размер, като не бил събрал доказателства за имотното състояние на подсъдимата, съобразно разпоредбата на чл. 47, ал.1 от НК. В жалбата се прави искане за отмяна на първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част, признаване на подсъдимата за невиновна и оправдаването ѝ. Алтернативно се претендира отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, при което да бъдат отстранени допуснатите съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание пред ВКС защитникът на подсъдимата - адвокат Т., поддържа жалбата с релевираните в нея касационни основания и моли същата да бъде уважена.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура изразява становище, че касационната жалба е неоснователна. Според представителя на държавното обвинение, фактичката обстановка по делото е била изяснена при спазване на процесуалните правила, обсъдени са всички събрани по делото доказателства и е приложен правилно материалният закон. Прокурорът е на становище, че деянието е осъществено от субективна страна, след като подсъдимата е съобщила, че към 28.01.2014 год. не може да даде ново разрешение и е продължила вече даденото такова, а на 25.03.2014 год. не е продължила предишното разрешение, а е дала ново за същия обект. Въззивното решение било правилно и в санкционната му част, поради което прокурорът пледира то да бъде потвърдено изцяло.

Подсъдимата В.Я.– М., редовно призована, не се явява пред касационната инстанция.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 1, постановена на 15.01.2016 год. по НОХД № С-61/2015 год., по описа на Софийски градски съд, подсъдимата В. Я. Я. – М. е била призната за виновна в това, че на 25.03.2014 год., в гр. София, като длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т.1, б. „а“ от НК, на което е възложено да изпълнява със заплата, постоянно, служба в държавно учреждение - съдия и Председател на Софийски градски съд, при осъществяване на правомощията си по чл. 15, ал.1 от ЗСРС, противозаконно, в нарушение на

чл. 21, ал.2, т.3 от ЗСРС, разрешила използването на специални разузнавателни средства-издала писмено разрешение с рег. №14-888/25.03.2014 г. по описа на СГС спрямо Автоматизирана информационна система „Централен полицейски регистър“ за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014 год., независимо от предходно дадените, с което е надвишен максимално допустимият срок от шест месеца, поради което и на основание чл. 284в, пр.1, вр. с чл. 54 от НК е осъдена на наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, като е оправдана по обвинението да е извършила престъплението при условията на чл. 26, ал.1 от НК, съответно за деянията на 12.09.2013 год., 12.11.2013 г. и 28.01.2014 г., да е допуснала нарушения на ЗСРС, изразяващи се в това, че АИС „ЦПР“ не може да е обект по смисъла на чл. 12, ал.1, т.4 от ЗСРС, че е невъзможно прилагането на способите по чл. 5, чл.6, чл.7, чл. 8, чл. 9 и чл. 10 и документиране по чл. 11 от ЗСРС, както и в неспазването на изискванията на чл. 14 и чл. 21, ал.3 от ЗСРС.

На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на наложеното на подс. Я.наказание „лишаване от свобода“ е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият Т. П. К. е признат за виновен в извършване на деяние по чл.319а, ал.4, вр. с ал.1 от НК, като на основание чл. 78а, ал1 от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на три хиляди лева.

С посочената присъда подсъдимият К. е оправдан изцяло по обвинението за извършено престъпление по чл. 311, ал.1, вр. с чл. 26, ал.1 от НК.

По повод постъпил протест от Софийска градска прокуратура срещу така постановената присъда, с искане за осъждане на двамата подсъдими по всички предявени срещу тях обвинения и налагане на подс. Я. и на кумулативно предвиденото в чл. 284в от НК наказание „глоба“, както и на жалби от подсъдимите, подадени от техните защитници, с искане за пълното им оправдаване или връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане, в САС е било образувано въззивно производство.

С решение № 42, постановено на 10.01.2017 год., по ВНОХД № 0050/2016 год., САС, НО, 6-ти състав изменил първоинстанционната присъда, като наложил на подсъдимата Я. наказание „глоба“ в размер на 1000 лева и потвърдил атакувания съдебен акт в останалата му част.

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу акт от кръга на визираните в чл. 346 от НПК и от лица, които са оправомощени да сторят това.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Основният упрек в касационната жалба, отправен към предходните съдебни инстанции, е, че изводите им се основават на предположения, като

въз основа на тях неправилно са приели, че подсъдимата е осъществила от субективна страна състава на чл. 284в от НК. При внимателния прочит на въззивното решение и на първоинстанционната присъда, настоящият съдебен състав не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани със събирането и оценката на доказателствените материали и изграждането въз основа на тях на вътрешното убеждение. Първоинстанционният съд е положил максимални по обем усилия за пълно, всестранно и обективно изясняване на всички факти, включени в предмета на доказване. Събраните доказателства и доказателствени средства са били предмет на задълбочена преценка, като при анализа им не са допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани с неправилно, тенденциозно или превратно тълкуване. От своя страна, в съответствие с изискванията на чл. 339 от НПК, въззивният съдебен състав е изложил подробно във въззивното решение съображенията си относно приетите за установени факти, поради които е приел, че подсъдимата е действала при форма на вината пряк умисъл, при осъществяване на деянието по чл. 284в от НК. Мотивите, изложени в обжалваното решение, са в съответствие с принципите на формалната логика, добре обосновани са тезите на контролирания съд, като решението не страда от недостатъците, посочени в касационната жалба. Въззивният съд не си е служил с вероятности или предположения при излагане на правните си изводи, а ясно, точно и професионално е акцентирал върху всеки факт, относим към предмета на доказване, като е посочил изводимото от него правно заключение. При правилно установените факти, съобразно всички изисквания на процесуалния закон, въззивната инстанция е достигнала до законосъобразния извод за съставомерност на деянието по чл. 284в от НК, осъществено от подсъдимата Я. както от обективна, така и от субективна страна.

Въззивният съд е възприел изцяло доводите на първостепенния относно естеството на срока, визиран в разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС. Според нормата на чл. 21, ал.1 от ЗСРС /действаща към момента на извършване на деянието - ДВ, бр.70/2013 год./, срокът за прилагане на СРС е до два месеца, а съгласно ал.2 на същия текст, този срок в случай на необходимост може да бъде продължен по реда на чл. 15 от ЗСРС, но за не повече от шест месеца общо. Разбирането и на настоящия касационен съдебен състав е, че срокът, посочен в нормата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС е максимално допустим, като чрез неговото фиксиране законодателят е отговорил на изискването за баланс между обществено значимите интереси, налагащи в определени случаи използване на СРС за предотвратяване, разкриване и разследване на тежки престъпления / изрично посочени в ЗСРС/ и за защита на националната сигурност от една страна, а от друга страна - конституционно признатите права, които това използване засяга, с оглед недопускане на възможността те

да бъдат ограничени за неопределено време. Този срок не започва да тече отново при всяко направено отделно искане за разрешение за експлоатация на СРС, независимо от неговото прекъсване, щом се отнася за същите лица или обекти, подадено е от един и същ заявител, при едни и същи факти, служещи като основание да се иска прилагане на СРС. Съгласието с обратната теза, означава заобикаляне на разпоредбата на чл. 21 от ЗСР, което е недопустимо. При това, органът, който издава разрешението, в случая – подсъдимата, няма право на преценка, а е длъжен да откаже да даде ново разрешение или продължаване на срока на вече даденото такова за използване на СРС, след като констатира, че е изтекъл максималният законов срок от шест месеца.

На следващо място, за да приеме, че подсъдимата е била добре запозната със законовите изисквания относно максимално допустимия срок, за който могат да бъдат прилагани СРС и умишлено е нарушила разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС, въззивният съд е изходил от писмените доказателства, събрани по делото, обективиращи конкретните действия на Я. относно дадените четири на брой разрешения, съответно продължения, за използване на СРС по отношение на обекта Автоматизирана информационна система „Централен полицейски регистър“ / АИС „ЦПР“/. Контролираният съд е приел за установен факта, че във връзка с ППО „Ч.“ в Софийски градски съд е било подадено искане за разрешение за използване на специални разузнавателни средства, като същото било отразено в регистъра на СРС на СГС с рег. год. В качеството си на председател на СГС, подсъдимата Я., след като се запознала с искането и приложените към него документи, подписала Разрешение с рег. № год. за използване на специални разузнавателни средства по отношение на АИС „ЦПР“, като посочила срок от 60 дни, считано от 16.09.2013 год. По-нататък въззивният съд е приел, че е било направено искане за продължение на срока на така разрешеното използване на СРС, което било вписано в регистъра, воден за СРС в РКИ на СГС под рег. № Това искане било идентично с първото по отношение на обекта, мотивите, поради които се иска експлоатация на СРС и относно използването им на територията на цялата страна. Подсъдимата подписала продължение за използване на СРС рег. № год. по отношение на АИС „ЦПР“, за срок отново за 60 дни, считано от 15.11.2013 год. Все въз основа на доказателствената съвкупност, събрана по делото, правилно апелативният съд е приел за установено, че на 28.01.2014 год., в РКИ на СГС постъпило трето искане по ППО „Ч.“- рег. № год. по отношение на АИС „ЦПР“. То било идентично с предходните две искания, като към него била приложена справка рег. № г., в графата, в която се отбелязвало дали преди е искано разрешение за използване на СРС, било отразено „не“, но непосредствено под него в табличен вид били посочени

регистрационните номера на предходните две искания. Искането било регистрирано с рег. № г. в регистъра за СРС при РКИ на СГС. То било оформено като ново, поради прекъсване прилагането на СРС на 15.01.2014 г. Подсъдимата, обаче, издала не ново, а разрешение за продължение на срока по предходните две искания- № г., за срок от 60 дни, считано от 29.01.2014 год. Отново въз снова на приобщените и проверени по съответния процесуален ред писмени доказателства, въззивният съд правилно е приел, че на 25.03.2014 год. в РКИ на СГС е постъпило поредно искане за използване на СРС по ППО „Ч.“ относно същия обект- АИС „ЦПР“ с рег. № RBг., ведно със Справка № RB г. В искането било отразено, че се иска продължение на срока на разрешеното преди това искане с рег. № г. То било регистрирано в РКИ под рег. № г. Подсъдимата не издала разрешение за продължаване на използване на СРС, така както било отразено в искането, а подписала ново разрешение за използване на СРС спрямо същия обект - АИС „ЦПР“, за срок от 120 дни, считано от 30.03.2014 г.

Именно тези факти, установени по несъмнен начин от писмените доказателства, събрани по делото, са дали основание на въззивния съд да приеме, че с даването на разрешение рег. № г., подсъдимата е допуснала нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС, като е разрешила прилагане на СРС спрямо един и същ обект за срок по-дълъг от законоустановения от шест месеца. Основният аргумент на въззивния съд, а и на първостепенния съдебен състав е, че при третото искане от 28.01.2014 год., което е било за първоначално разрешение за прилагане на СРС/ поради прекъсването във времето между изтичане на срока на предишното разрешение на 15.01.2014 г. и датата на новото искане - 28.01.2014 год./, подсъдимата е издала разрешение за продължаване на прилагането на СРС, а при четвъртото искане – от 25.03.2014 г., вместо продължение на разрешението / както е било поискано/, подсъдимата издала ново разрешение за прилагане на СРС. Предходните съдебни инстанции законосъобразно и правилно са преценили от обстоятелството, че подсъдимата не се е съобразила с визираното в исканията и с отразеното в деловодния регистър, е доказателство за това, че тя ясно е съзнавала, че става въпрос за искане за прилагане на СРС по отношение на един и същ обект- АИС „ЦПР“ и че вече е давала предишни разрешения за прилагане на СРС по отношение на него към 28.01.2014 г., като към 25.03.2014 г. срокът по чл. 21, ал.2 от ЗСРС е бил изтекъл. В искането от 28.01.2014 г. са били посочени номерата на двете предишни разрешения, като тази информация е била достатъчна за подсъдимата, за да прецени, че на 28.01.2014 год. следва да разреши продължение на прилагането на СРС, както тя законосъобразно е процедира. На 25.03.2014 г. е било поискано продължение на прилагането

на СРС, като е посочен и номерът на разрешението от 28.01.2014 г., което е достатъчна информация за това, че вече е било дадено разрешение за същия обект и не следва да бъде давано ново такова. Обстоятелството, че на 25.03.2014 г. подсъдимата е издала ново /първоначално/ разрешение за прилагане на СРС спрямо същия обект, е доказателство за това, че тя е съзнавала, че законовият срок по чл. 21, ал.2 от ЗСРС е изтекъл и не би могъл да бъде продължен. С даването на ново разрешение за приложение на СРС, тя съзнателно е нарушила разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС, с което умишлено е осъществила състава на чл. 284в от НК. При това положение следва да се приеме, че материалният закон е правилно приложен от предходните инстанции, тъй като по несъмнен начин е доказано осъществяването на посочения престъпен състав, както от обективна, така и от субективна страна.

Неоснователни са възраженията, изложени в касационната жалба, че във въззивното решение не са намерили отговор важни принципни въпроси, очертаващи работната ситуация, при която е работела подсъдимата като: изключително кратките срокове, в които е трябвало да се произнася, обемът на ежедневния работен доклад и другите ѝ професионални задължения, свързани с разглеждане на дела и т.н.; недостатъците в деловодното отразяване на исканията и дадените разрешения, поради недостатъчната предоставяна ѝ от заявителя информация или грешно посочената такава; съществуващата и наложена от закона презумпция за достоверност на внесената от заявителя информация; наложената практика заявителят сам да изготвя проект на исканото разрешение и необходимостта от изготвяне на ново, в случай на некоректно отразени данни в него. Вярно е, че във въззивното решение не са били обсъдени поотделно всички тези особености на обстановката, в която е работила подсъдимата, но при анализа на доказателствата и при излагане на правните си съображения, въззивният съдебен състав е взел отношение по тях, като е коментирал и обема на работа на подсъдимата и съществуващите недостатъци във воденето на РКИ на постъпилите искания за прилагане на СРС, както и начина на отразяване от заявителя на информацията, визирана в инкриминираните искания.

Направените в тази връзка констатации във въззивното решение са правилни, както е вярна и преценката на контролирания съд, че в конкретния случай посочените от защитата обстоятелства, биха имали значение само ако те са в основата на формиране на грешна представа в съзнанието на подсъдимата относно информацията, отразена в исканията за разрешаване прилагането на СРС. Въззивният съдебен състав, както и първоинстанционният съд законосъобразно са приели, че в случая не е налице грешка в представите на подсъдимата за действителното положение, поради недостатъци в деловодното отразяване на исканията и дадените

разрешения, недостатъчния обем на предоставяната от заявителя информация или грешното ѝ посочване. Възражението на защитата, направено в тази връзка, би имало основание, ако при третото и четвъртото искане за разрешение за прилагане на СРС, подсъдимата беше постъпила съобразно с отразеното в тях - при третото искане да даде ново разрешение, а при четвъртото - продължение на разрешението. Обстоятелството, че не се е съобразила с естеството на направените искания, е доказателство за това, че подсъдимата е била напълно наясно с всички факти, свързани с обекта на прилагане на СРС, издадените предходни разрешения и сроковете, определени за тяхното експлоатиране и най-вече това, че към 25.03.2014 год. е бил изтекъл максимално допустимият.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че е изцяло вероятностен изводът на въззивния съд за това, че подсъдимата е била наясно със сроковете на дадените от нея разрешения, предвид уникалността на обекта, спрямо който са прилагани СРС. Изводите на въззивната съдебна инстанция относно уникалността на обекта - Автоматизирана информационна система „Централен полицейски регистър“, не са произволни, а се основават на това, че АИС „ЦПР“ представлява система, реализирана със средства за електронна обработка на данни, която позволява събиране, съхраняване, обработка и представяне на информация. Съгласно Наредба за задължителните общи условия за сигурност на АИС или мрежи, в които се създава, обработва, съхранява и пренася класифицирана информация, приета с ПМС № 99/10.05.2003 год., АИС е съвкупност от технически и програмни средства, методи, процедури и персонал, организирани за осъществяване на функции по създаване, обработване, ползване и обмен на класифицирана информация в границите на системата. С оглед на нейните особености, установени от инстанциите по фактите, тя в никакъв начин не може да бъде характеризирана като обикновена компютърна система, подобна на тази, с която работят мобилните телефони, каквото твърдение се излага в касационната жалба. Посочените особености на обекта са обсъдени от въззивния съд в контекста на изложеното в показанията на св. И. Б. за това, че преди да даде първоначалното разрешение за приложение на СРС, подсъдимата е проучила възможността за прилагане на СРС спрямо такъв обект. Следователно, изводът на контролирания съд, че обектът, спрямо който е било поискано прилагането на СРС, е извън категорията на обичайните, предвид особеностите и характеристиките му, не е произволен, а се основава на доказателствената съвкупност. От събраните по делото доказателства се установява и че извън дадените от подс. Я. разрешения за използване на СРС по отношение на АИС „ЦПР“, през целия период, в който тя е била административен ръководител на СГС, по отношение на същия обект не е имало други искания по ЗСРС. В

тази връзка от значение е и обстоятелството, че и четирите искания от същия заявител са били с идентично съдържание относно отразената в тях фактология, свързана с обекта, с неговите особености, причините, поради които е необходимо използването на СРС и т.н., което също допринася за лесната разпознаваемост на обекта, измежду останалите, за които подсъдимата е давала разрешения за прилагане на СРС.

Не са произволни и изводите на контролирания съд по отношение на изключителността на заявителя, а са изградени на базата на приложените по делото справки, от които е видно, че заявителят – Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, освен в инкриминирания по делото случай – по ППО „Ч.“, е искал разрешение за приложение на СРС само още във връзка с осем други ППО / преписка по предварителен отчет/ - ППО-„Д.“, ППО-„Г.“, ППО- „М.“, ППО-..... г., ППО- „Р.“, ППО „К.“, по ДОРП г. и по ДОРП г. Въззивният съд е посочил изключителността на заявителя наред с уникалността на обекта, като обстоятелства, които са насочвали подсъдимата към предишните дадени разрешения и определените с тях срокове за експлоатиране на СРС, с оглед отхвърляне на твърдението за наличие на грешка в представата ѝ за действителното положение. Действително, особеностите на заявителя и на обекта не са достатъчни, за да се приеме, че подсъдимата умишлено е нарушила разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС и в този смисъл възражението на защитата би било основателно, но само ако това беше единственото съображение на предходните инстанции, за да приемат, че деянието е осъществено от субективна страна. Особеностите на заявителя и на обекта на прилагане на СРС не са били определящи за контролирания съд, при формиране на правните му изводи, като въззивният съд изрично е отразил в решението си, че основното му съображение, за да приеме, че е налице умишъл за осъществяване на деянието, е начинът на издаване на разрешенията, описан по-горе и в настоящия съдебен акт.

Следва да се отбележи, че в касационната жалба защитата прави оплакване за това, че въззивният съд не е обсъдил възраженията, свързани с особеностите на работната обстановка, а от друга страна изразява недоволството си от констатациите му затова, че подсъдимата е отговорна за лошата организация, свързана с воденето на регистъра на СРС. След като едно от задълженията на председателя на СГС, съобразно ЗСРС, е да прецени дали в искането се съдържа посочената в разпоредбата на чл. 14, ал.1 от ЗСРС информация, както и да следи за спазването на сроковете по чл. 21, ал.2 от НК, негово е и задължението да направи такава организация на РКИ, която да му позволява на него и заместниците му/ определени със заповед да го заместват при изпълнение на тази му дейност/ да извършват бърза проверка на тези данни. Настоящият съдебен състав не може да се

съгласи с твърдението на защитата, че упрекът на въззивния съд към подсъдимата бил некоректен, тъй като тази организация била създадена от предишните ръководители на СГС, като такава била в специализираните деловодства на органите по чл. 15 от ЗСРС в цялата страна. Подсъдимата Я. е встъпила в длъжността си на административен ръководител на СГС на 01.06.2011 г. и за близо три годишния период от време - до 25.03.2014 г., е имала възможност да въведе нужните промени в организацията на РКИ, с оглед правилното отразяване на заявителя, на лицата и обекта, спрямо който се иска прилагане на СРС, на естеството на направеното искане и на даденото разрешение. Нейно е било и задължението да въведе такъв ред на работа и деловодно отразяване на исканията и разрешенията, който да дава възможност за проверка на съответните срокове по чл. 21 от ЗСРС. Тези изводи на въззивния съд са правилни и изцяло се споделят от настоящия касационен състав. От друга страна, вярна и законосъобразна е и констатацията на контролирания съд, че лошото деловодно отразяване на постъпилите искания за разрешения за прилагане на СРС би имало оневиняващо значение, само ако въз основа на него подсъдимата беше формирала грешна представа относно дадените от нея разрешения със съответните им срокове. В конкретния случай не става въпрос за формиране на грешна представа в съзнанието на подсъдимата, а за съзнателно заобикаляне на разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗСРС чрез даване на ново разрешение, въпреки наличието на предишните разрешения, съответно продължения, надхвърлящи максимално допустимия срок за прилагане на СРС.

Касационният съдебен състав не констатира въззивния съд да е допуснал нарушение и на процесуалните правила при налагането на кумулативно предвиденото наказание. С въззивното решение контролираният съд е наложил на подсъдимата Я. кумулативно предвиденото за престъплението по чл. 284в от НК наказание „глоба“, което първостепенният съд е пропуснал да стори. Въззивната съдебна инстанция е съобразила разпоредбата на чл. 337, ал.3, вр. с ал.2, т.1 от НПК, като е взела предвид, че в протеста на СГП срещу първоинстанционната присъда е направено съответно искане – налагане на кумулативно предвиденото наказание „глоба“. По никакъв начин въззивният съд не е превишил правомощията си, тъй като и в практиката, и в правната теория се приема, че когато се налага наказание, което е било кумулативно предвидено наред с основната санкция, но е пропуснато да бъде определено с първостепенния съдебен акт, става въпрос за увеличаване на наказанието по смисъла на чл. 337, ал.2, т.1 от НПК, което се осъществява с въззивното решение, при наличието на съответен протест от прокурора или жалба от частния обвинител. В разпоредбата на чл. 336 от НПК изчерпателно са посочени случаите, при които се постановява нова

присъда, като увеличаването на наложеното наказание, включително и с налагане на кумулативно предвиденото, не е сред тях, поради което правилно въззивният съд се е произнесъл с решение.

Във въззивният съдебен акт, макар и сравнително пестеливо, са посочени съображенията на съдебния състав за определяне размера на глобата на 1000 лева, малко над минимално предвидения в нормата на чл. 47, ал.1 от НК. Въззивната инстанция е посочила, че по отношение и на този вид наказание е налице превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, каквито са били отчетени при определяне на размера на наказанието „лишаване от свобода“ . Това е достатъчно, за да се приеме, че контролираният съд е изложил мотиви по отношение на размера на наказанието „глоба“ , тъй като не е задължително едни и същи съображения, взети предвид при налагане на различните наказания да бъдат повтаряни дословно. Събирането на доказателства за имотното състояние на подсъдимата в случая също не е било задължително, тъй като възнаграждението, което тя е получавала в качеството си на съдия е определено в разпоредбата на чл. 218 от ЗСВ. Размерът на наложената с въззивното решение глоба е под основното месечно възнаграждение за най-ниската съдийска длъжност- удвоената средномесечна заплата на заетите лица в бюджетната сфера съгласно данните на Националния статистически институт, поради което не може да се приеме, че при определянето му въззивният съд не се е съобразил с имотното състояние на подсъдимата. С определяне на кумулативно предвиденото наказание в посочения размер въззивният съд не е допуснал явна диспропорция между тежестта на санкцията и обществената опасност на деянието и дееца, поради което не е налице твърдяното в жалбата касационно основание по чл. 348, ал.1, т.3 от НПК.

Предвид изложеното, обжалваното въззивно решение следва да бъде потвърдено, поради което и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I –во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 42, постановено на 10.01.2017 год. по ВНОХД № 0050/2016 год. по описа на Софийски апелативен съд, НО, 6-ти въззивен състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.